ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 2006

Vyhlásené: 03.02.2006 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

42

OZNÁMENIE
Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky

Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky oznamuje, že 26. mája 1997 bol uzavretý Dohovor vypracovaný na základe článku K.3 ods. 2 písm. c) Zmluvy o Európskej únii o boji proti korupcii týkajúcej sa činiteľov Európskych spoločenstiev alebo činiteľov členských štátov Európskej únie.

Národná rada Slovenskej republiky vyslovila súhlas s pristúpením k dohovoru uznesením č. 962 zo 14. mája 2004 a prezident Slovenskej republiky podpísal listinu o pristúpení k dohovoru 25. augusta 2004. Listina o pristúpení Slovenskej republiky k dohovoru bola uložená na generálnom sekretariáte Európskej únie 30. septembra 2004 u depozitára zmluvy.

Dohovor nadobudol platnosť 28. septembra 2005 na základe čl. 14 ods. 4 a pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť v ten istý deň, t. j. 28. septembra 2005.

K oznámeniu č. 42
2006 Z. z.

DOHOVOR VYPRACOVANÝ NA ZÁKLADE ČLÁNKU K.3 ODS. 2 PÍSM. C) ZMLUVY O EURÓPSKEJ ÚNII[1]) O BOJI PROTI KORUPCII TÝKAJÚCEJ SA ČINITEĽOV EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV ALEBO ČINITEĽOV ČLENSKÝCH ŠTÁTOV EURÓPSKEJ ÚNIE

Vysoké zmluvné strany tohto dohovoru, členské štáty Európskej únie,

odvolávajúc sa na Akt Rady Európskej únie z 26. mája 1997,

berúc do úvahy, že členské štáty považujú zlepšenie súdnej spolupráce v boji proti korupcii za vec spoločného záujmu, ktorá patrí do pôsobnosti ustanovenia o spolupráci v hlave VI zmluvy,

berúc do úvahy, že aktom z 27. septembra 1996 rada vyhotovila protokol zameraný najmä proti korupčnému konaniu týkajúcemu sa domácich činiteľov alebo činiteľov spoločenstva, ktoré poškodzuje alebo by mohlo poškodiť finančné záujmy európskych spoločenstiev,

berúc do úvahy, že s cieľom zlepšiť súdnu spoluprácu medzi členskými štátmi v trestných veciach je nevyhnutné prekročiť pôsobnosť uvedeného dohovoru a vyhotoviť dohovor zameraný proti korupčnému konaniu týkajúcemu sa činiteľov európskych spoločenstiev a činiteľov členských štátov všeobecne,

želajúc si zabezpečiť dôsledné a účinné uplatňovanie tohto dohovoru v celej Európskej únii,

dohodli sa takto:

Článok 1
Definície

Na účely tohto dohovoru

a) „činiteľom“ sa rozumie každý činiteľ spoločenstva alebo domáci činiteľ vrátane domácich činiteľov ostatných členských štátov,

b) „činiteľom spoločenstva“ sa rozumie

c) výraz „domáci činiteľ“ sa na účely uplatňovania trestného práva členského štátu chápe v súlade s definíciou „činiteľa“ alebo „verejného činiteľa“ vo vnútroštátnom právnom poriadku členského štátu, v ktorom dotknutá osoba vykonáva uvedenú funkciu.

- každý, kto je činiteľom alebo iným zmluvným zamestnancom v zmysle Štatútu zamestnancov Európskych spoločenstiev alebo podľa režimu zamestnávania aplikovateľného na iných zamestnancov Európskych spoločenstiev,
- každá osoba, ktorú do Európskych spoločenstiev dočasne vyslali členské štáty, alebo ktorýkoľvek iný verejný alebo súkromný orgán vykonávajúci funkcie zodpovedajúce tým, ktoré vykonávajú činitelia alebo iní zamestnanci Európskeho spoločenstva.

K členom orgánov zriadených v súlade so zmluvami o založení Európskych spoločenstiev a zamestnancom týchto orgánov sa pristupuje rovnako ako k činiteľom spoločenstva, ak sa na nich nevzťahuje Štatút zamestnancov Európskych spoločenstiev alebo režim zamestnávania aplikovateľný na iných zamestnancov Európskych spoločenstiev,

c) výraz „domáci činiteľ“ sa na účely uplatňovania trestného práva členského štátu chápe v súlade s definíciou „činiteľa“ alebo „verejného činiteľa“ vo vnútroštátnom právnom poriadku členského štátu, v ktorom dotknutá osoba vykonáva uvedenú funkciu.

V prípade konania proti činiteľovi členského štátu, ktoré inicioval druhý členský štát, tento druhý štát je však povinný uplatňovať definíciu „domáceho činiteľa“ len v rozsahu, v akom je v súlade s jeho vnútroštátnym právnym poriadkom.

Článok 2

Pasívna korupcia

1. Na účely tohto dohovoru sa za pasívnu korupciu považuje úmyselné konanie činiteľa, ktorý priamo alebo cez sprostredkovateľa požaduje alebo prijme výhody akéhokoľvek druhu pre seba alebo pre tretiu stranu, alebo prijme prísľub takejto výhody, aby konal alebo sa zdržal konania v súlade s jeho povinnosťami alebo pri výkone jeho funkcií v rozpore s jeho úradnými povinnosťami.
2. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia, ktoré zabezpečia, aby sa konanie uvedené v odseku 1 ustanovilo ako trestný čin.

Článok 3

Aktívna korupcia

1. Na účely tohto dohovoru sa za aktívnu korupciu považuje úmyselné konanie ktorejkoľvek osoby, ktorá prisľúbi alebo poskytne priamo alebo cez sprostredkovateľa výhodu akéhokoľvek druhu pre činiteľa samotného alebo pre tretiu stranu, aby tento činiteľ konal alebo sa zdržal konania v súlade s jeho povinnosťami alebo pri výkone jeho funkcií v rozpore s jeho úradnými povinnosťami.
2. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia, ktoré zabezpečia, aby sa konanie uvedené v odseku 1 ustanovilo ako trestný čin.

Článok 4

Asimilácia

1. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia, ktoré zabezpečia, aby sa znaky trestného činu ustanovené v jeho trestnom práve v súvislosti s trestnými činmi uvedenými v článkoch 2 a 3, ktorých sa dopustili ministri jeho vlády, volení členovia jeho zastupiteľských orgánov, členovia najvyšších súdov alebo dvora audítorov pri výkone ich funkcií, alebo ktoré boli namierené proti nim, uplatňovali rovnako aj na prípady, keď sa takýchto trestných činov dopúšťajú členovia Komisie Európskych spoločenstiev, Európskeho parlamentu, Súdneho dvora a Dvora audítorov Európskych spoločenstiev pri výkone ich povinností alebo sú namierené proti členom Komisie Európskych spoločenstiev, Európskeho parlamentu, Súdneho dvora a Dvora audítorov Európskych spoločenstiev pri výkone ich povinností.
2. Ak členský štát prijal osobitné právne predpisy týkajúce sa činov alebo opomenutí, za ktoré sú zodpovední ministri jeho vlády vzhľadom na ich osobitnú politickú pozíciu v tomto členskom štáte, odsek 1 sa nemusí vzťahovať na uvedené právne predpisy, ak členský štát zabezpečí, že ustanovenia trestného práva implementujúce články 2 a 3 sa vzťahujú aj na členov Komisie Európskych spoločenstiev.
3. Odseky 1 a 2 sa nedotknú ustanovení, ktoré sa v jednotlivých členských štátoch vzťahujú na trestné konanie a na určenie príslušného súdu.
4. Tento dohovor sa v súvislosti so zbavením imunity uplatňuje v úplnom súlade s príslušnými ustanoveniami zmlúv o založení Európskych spoločenstiev, Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev, Štatútu Súdneho dvora a právnych nástrojov prijatých na účely ich implementácie.

Článok 5

Sankcie

1. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia, ktoré zabezpečia, aby sa za konanie uvedené v článkoch 2 a 3 a účasti na takomto konaní a navádzaní naň ukladali účinné, úmerné a odstrašujúce sankcie vrátane trestov odňatia slobody, prinajmenšom v závažných prípadoch, s možnosťou extradície.
2. Odsek 1 sa nedotýka vykonávania disciplinárnych právomocí príslušných orgánov vo vzťahu k domácim činiteľom alebo činiteľom spoločenstva. Pri rozhodovaní o treste môžu vnútroštátne trestné súdy v súlade so zásadami vnútroštátneho právneho poriadku prihliadnuť na akékoľvek disciplinárne tresty, ktoré už boli tej istej osobe uložené za rovnaké konanie.

Článok 6

Trestná zodpovednosť vedúcich pracovníkov podnikov

Každý členský štát prijme potrebné opatrenia umožňujúce ustanoviť trestnú zodpovednosť vedúcich pracovníkov podnikov alebo osôb oprávnených prijímať rozhodnutia alebo vykonávať riadiace právomoci v podniku v súlade so zásadami jeho vnútroštátneho právneho poriadku v súvislosti s korupciou podľa článku 3, ktorej sa dopustila im podriadená osoba konajúca v mene podniku.

Článok 7

Právomoc

1. Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia na založenie právomoci vzťahujúcej sa na trestné činy ustanovené v súlade s jeho povinnosťami vyplývajúcimi z článkov 2, 3 a 4, ak
   a) trestný čin bol spáchaný úplne alebo sčasti na jeho území,
   b) páchateľ je jeho občanom alebo činiteľom,
   c) trestný čin bol spáchaný proti niektorej z osôb uvedených v článku 1 alebo proti zamestnancovi niektorej z inštitúcií Európskeho spoločenstva uvedených v článku 4 ods. 1, ktorý je zároveň jeho občanom,
   d) páchateľ je činiteľom spoločenstva pracujúcim pre inštitúciu Európskeho spoločenstva alebo pre orgán zriadený v súlade so zmluvami o založení Európskych spoločenstiev, ktorý má sídlo v dotknutom členskom štáte.
2. Každý členský štát môže pri predkladaní oznámenia uvedeného v článku 13 ods. 2 vyhlásiť, že nebude uplatňovať jedno pravidlo alebo niekoľko pravidiel týkajúcich sa pôsobnosti ustanovených v ods. 1 písm. b), c) a d) alebo že ich bude uplatňovať len v osobitných prípadoch alebo za osobitných okolností.

Článok 8

Vydávanie a trestné stíhanie

1. Každý členský štát, ktorého právny poriadok nepovoľuje vydávanie vlastných občanov, prijme potrebné opatrenia na založenie právomoci vzťahujúcej sa na trestné činy, ktoré ustanovil v súlade s povinnosťami vyplývajúcimi z článkov 2 až 4, spáchané jeho občanmi mimo jeho územia.
2. Každý členský štát, ktorého občan je obvinený z toho, že na území druhého členského štátu spáchal trestný čin ustanovený v súlade s povinnosťami vyplývajúcimi z článkov 2 až 4, a ktorý nevydá túto osobu druhému členskému štátu len z dôvodu jej štátnej príslušnosti, v odôvodnených prípadoch postúpi túto vec svojim príslušným orgánom na vykonanie trestného stíhania. S cieľom umožniť vykonanie trestného stíhania sa v súlade s postupmi ustanovenými v článku 6 Európskeho dohovoru o vydávaní z 13. decembra 1957 odovzdajú spisy, informácie a vecné dôkazy. Dožadujúci členský štát je informovaný o začatom trestnom stíhaní a o jeho výsledku.
3. Na účely tohto článku sa pojem „občan“ členského štátu vykladá v súlade s akýmkoľvek vyhlásením, ktoré tento štát urobil na základe článku 6 ods. 1 písm. b) Európskeho dohovoru o vydávaní a odseku 1 písm. c) uvedeného článku.

Článok 9

Spolupráca

1. Ak sa akýkoľvek úkon súvisiaci s trestným činom ustanoveným v súlade s povinnosťami vyplývajúcimi z článkov 2 až 4 týka aspoň dvoch členských štátov, tieto štáty účinne spolupracujú pri vyšetrovaní, trestnom stíhaní a ukladaní trestu, napr. prostredníctvom vzájomnej právnej pomoci, vydávania, odovzdávania konania alebo výkonu trestov uložených v druhom členskom štáte.
2. Ak právomoc a možnosť účinne stíhať za trestný čin založený na rovnakých okolnostiach má niekoľko členských štátov, tieto členské štáty spolupracujú pri rozhodovaní o tom, ktorý z nich

bude stíhať páchateľa alebo páchateľov, aby sa stíhanie podľa možnosti sústredilo len v jednom z týchto členských štátov.

Článok 10

Ne bis in idem

1. Členské štáty vo svojich vnútroštátnych trestnoprávnych predpisoch uplatňujú zásadu ne bis in idem, podľa ktorej osobu, proti ktorej sa viedlo a právoplatne sa ukončilo súdne konanie v jednom členskom štáte, nemožno trestne stíhať v druhom členskom štáte za rovnaké skutky pod podmienkou, že jej bol uložený trest, tento trest bol už vykonaný, práve sa vykonáva alebo ho právny poriadok odsudzujúceho štátu už neumožňuje vykonať.
2. Členský štát môže pri predkladaní oznámenia uvedeného v článku 13 ods. 2 vyhlásiť, že nebude viazaný odsekom 1 tohto článku v jednom prípade alebo vo viacerých z týchto prípadov:
   a) ak skutky, na ktoré sa vzťahoval rozsudok vynesený v zahraničí, sa stali úplne alebo sčasti na jeho území; v druhom prípade sa táto výnimka neuplatňuje vtedy, ak sa tieto skutky stali sčasti na území členského štátu, kde bol rozsudok vynesený,
   b) ak skutky, na ktoré sa vzťahoval rozsudok vynesený v zahraničí, sú trestným činom namiereným proti bezpečnosti alebo iným rovnako zásadným záujmom tohto členského štátu,
   c) ak skutky, na ktoré sa vzťahoval rozsudok vydaný v zahraničí, spáchal verejný činiteľ členského štátu v rozpore so svojimi úradnými povinnosťami.
3. Ak je v členskom štáte nariadené ďalšie stíhanie proti niektorej osobe za skutky, ktoré sú rovnaké ako tie, za ktoré sa proti nej viedlo právoplatne ukončené súdne konanie v druhom členskom štáte, všetky doby odňatia slobody uložené tejto osobe za uvedené skutky v druhom členskom štáte sa odpočítajú od uloženého trestu. Ak to umožňuje vnútroštátny právny poriadok, zohľadnia sa aj iné tresty ako odňatie slobody pod podmienkou, že boli vykonané.
4. Výnimky, ktoré sa uvádzajú vo vyhlásení podľa odseku 2, sa neuplatňujú, ak členský štát, ktorého sa týkajú rovnaké skutky, požiadal druhý členský štát o začatie trestného stíhania alebo povolil vydanie dotknutej osoby.
5. Príslušné dvojstranné alebo mnohostranné dohody uzatvorené medzi členskými štátmi a príslušné vyhlásenia nie sú týmto článkom dotknuté.

Článok 11

Vnútroštátne právne predpisy

Žiadne ustanovenie tohto dohovoru nebráni členským štátom prijať vnútroštátne právne predpisy, ktoré idú nad rámec záväzkov vyplývajúcich z tohto dohovoru.

Článok 12

Súdny dvor

1. Každý spor medzi členskými štátmi týkajúci sa výkladu alebo vykonávania tohto dohovoru, ktorý sa nepodarilo vyriešiť na dvojstrannom základe, musí v úvodnej fáze preskúmať rada v súlade s postupom ustanoveným v hlave VI Zmluvy o Európskej únii s cieľom nájsť riešenie. Ak sa riešenie nenájde do šiestich mesiacov, ktorýkoľvek účastník sporu môže vec postúpiť Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev.
2. Všetky spory medzi jedným alebo viacerými členskými štátmi a Komisiou Európskych spoločenstiev týkajúce sa článku 1 s výnimkou písmena c) alebo článkov 2, 3 a 4, ak v nich ide o otázku práva spoločenstva alebo finančných záujmov spoločenstiev, alebo ktoré sa týkajú činiteľov inštitúcií spoločenstva alebo orgánov ustanovených v súlade so zmluvami o založení Európskych spoločenstiev, ktoré sa nepodarilo vyriešiť prostredníctvom rokovaní, môže účastník sporu postúpiť Súdnemu dvoru.
3. Ktorýkoľvek súd v členskom štáte môže požiadať Súdny dvor o vydanie predbežného rozhodnutia o otázke týkajúcej sa výkladu článkov 1 až 4 a článkov 12 až 16 vo veci, o ktorej rozhoduje a ktorá sa týka členov alebo činiteľov inštitúcií spoločenstva alebo orgánov zriadených v súlade so zmluvami o založení Európskych spoločenstiev, konajúcich v rámci

výkonu svojich funkcií, ak sa domnieva, že rozhodnutie o tejto otázke je nevyhnutné na vynesenie rozsudku.

4. Príslušnosť Súdneho dvora ustanovená v odseku 3 podlieha súhlasu dotknutého členského štátu, vyjadrenému vo vyhlásení urobenom s týmto účinkom pri predkladaní oznámenia uvedeného v článku 13 ods. 2 alebo kedykoľvek neskôr.
5. Členský štát, ktorý robí vyhlásenie podľa odseku 4, môže obmedziť právo obrátiť sa na Súdny dvor so žiadosťou o vydanie predbežného rozhodnutia len na tie vnútroštátne súdy, proti ktorých rozhodnutiam vnútroštátny právny poriadok neustanovuje nijaké právne prostriedky nápravy.
6. Platí pritom Štatút Súdneho dvora Európskeho spoločenstva a jeho Rokovací poriadok. V súlade s týmto štatútom má ktorýkoľvek členský štát alebo komisia bez ohľadu na to, či urobil vyhlásenie podľa odseku 4, právo predložiť Súdnemu dvoru informácie o veci alebo písomné stanovisko v prípadoch uvedených v odseku 3.

Článok 13

Nadobudnutie platnosti

1. Tento dohovor podlieha prijatiu členskými štátmi v súlade s ich príslušnými ústavnými požiadavkami.
2. Členské štáty oznámia generálnemu tajomníkovi Rady Európskej únie splnenie postupov na prijatie tohto dohovoru ustanovených v ich príslušných ústavných požiadavkách.
3. Tento dohovor nadobudne platnosť po uplynutí 90 dní odo dňa, keď si formálnu povinnosť predložiť oznámenie uvedené v odseku 2 splní posledný členský štát.
4. Až do nadobudnutia platnosti tohto dohovoru môže ktorýkoľvek členský štát pri predkladaní oznámenia uvedeného v odseku 2 alebo kedykoľvek neskôr vyhlásiť, že tento dohovor sa bude s výnimkou článku 12 vzťahovať na jeho vzťahy s tými členskými štátmi, ktoré urobili rovnaké vyhlásenie. Tento dohovor nadobudne platnosť pre členský štát, ktorý urobí toto vyhlásenie, prvý deň mesiaca nasledujúceho po uplynutí 90 dní odo dňa uloženia jeho vyhlásenia.
5. Členský štát, ktorý neurobil nijaké vyhlásenie uvedené v odseku 4, môže uplatňovať tento dohovor vo vzťahu k ostatným zmluvným členským štátom na základe dvojstranných dohôd.

Článok 14

Pristúpenie nových členských štátov

1. Tento dohovor je otvorený na pristúpenie každému štátu, ktorý sa stane členským štátom Európskej únie.
2. Znenie tohto dohovoru v jazyku pristupujúceho štátu vyhotovené Radou Európskej únie je autentické.
3. Listiny o pristúpení sa uložia u depozitára.
4. Tento dohovor nadobudne platnosť pre každý štát, ktorý k nemu pristúpi, po uplynutí 90 dní odo dňa uloženia jeho listiny o pristúpení alebo v deň nadobudnutia platnosti tohto dohovoru, ak tento v čase uplynutia uvedenej 90-dňovej lehoty ešte nenadobudol platnosť.
5. Ak v čase uloženia listiny o pristúpení tento dohovor ešte nenadobudol platnosť, pre pristupujúce štáty platí článok 13 ods. 4.

Článok 15

Výhrady

1. Nepovoľujú sa nijaké výhrady okrem výhrad ustanovených v článku 7 ods. 2 a článku 10 ods. 2.
2. Každý členský štát, ktorý urobil výhradu, ju môže kedykoľvek úplne alebo sčasti odvolať predložením oznámenia depozitárovi. Odvolanie nadobudne platnosť odo dňa prijatia oznámenia depozitárom.

Článok 16
Depozitár

1. Depozitárom tohto dohovoru je generálny tajomník Rady Európskej únie.
2. Depozitár uverejní v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev informácie o prijatiach, pristúpeniach, vyhláseniach a výhradách a akékoľvek iné oznámenia týkajúce sa dohovoru.

Na dôkaz toho podpísaní, riadne na to splnomocnení, podpísali tento dohovor.

Dané v Bruseli dvadsiateho šiesteho mája tisícdeväťstodeväťdesiatsedem v jednom pôvodnom vyhotovení v anglickom, dánskom, vo fínskom, francúzskom, v holandskom, gréckom, írskom, nemeckom, portugalskom, španielskom, švédskom a talianskom jazyku, pričom každý text má rovnakú platnosť; toto pôvodné vyhotovenie zostane uložené v archíve generálneho sekretariátu Rady Európskej únie.

K oznámeniu č. 42/2006 Z. z.

CONVENTION

DRAWN UP ON THE BASIS OF ARTICLE K.3 (2) (C) OF THE TREATY ON EUROPEAN UNION ON THE FIGHT AGAINST CORRUPTION INVOLVING OFFICIALS OF THE EUROPEAN COMMUNITIES OR OFFICIALS OF MEMBER STATES OF THE EUROPEAN UNION

The high contracting parties to this Convention, Member States of the European Union,

Referring to the act of the Council of the European Union of 26 May 1997,

Whereas the Member States consider the improvement of judicial cooperation in the fight against corruption to be a matter of common interest, coming under the cooperation provided for in Title VI of the Treaty;

Whereas by its Act of 27 September 1996 the Council drew up a Protocol directed in particular at acts of corruption involving national or Community officials and damaging or likely to damage the European Communities' financial interests;

Whereas, for the purpose of improving judicial cooperation in criminal matters between Member States, it is necessary to go further than the said Protocol and to draw up a Convention directed at acts of corruption involving officials of the European Communities or officials of the Member States in general;

Desirous of ensuring consistent and effective application of this Convention throughout the European Union,

Have agreed on the following provisions:

Article 1

Definitions

For the purposes of this Convention:

(a) 'official' shall mean any Community or national official, including any national official of another Member State;

(b) 'Community official' shall mean:
- any person who is an official or other contracted employee within the meaning of the Staff Regulations of officials of the European Communities or the Conditions of Employment of other servants of the European Communities,
- any person seconded to the European Communities by the Member States or by any public or private body, who carries out functions equivalent to those performed by European Community officials or other servants.

Members of bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities and the staff of such bodies shall be treated as Community officials, inasmuch as the Staff Regulations of officials of the European Communities or the Conditions of Employment of other servants of the European Communities do not apply to them;

(c) 'national official' shall be understood by reference to the definition of 'official' or 'public officer' in the national law of the Member State in which the person in question performs that function for the purposes of application of the criminal law of that Member State.

Nevertheless, in the case of proceedings involving a Member State's official initiated by another Member State, the latter shall not be bound to apply the definition of 'national official' except insofar as that definition is compatible with its national law.

Article 2

Passive corruption

1. For the purposes of this Convention, the deliberate action of an official, who, directly or through an intermediary, requests or receives advantages of any kind whatesoever, for himself or for a third party, or accepts a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in accordance with his duty or in the exercise of his functions in breach of his official duties shall constitute passive corruption.

2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.

Article 3

Active corruption

1. For the purposes of this Convention, the deliberate action of whosoever promises or gives, directly or through an intermediary, an advantage of any kind whatsoever to an official for himself or for a third party for him to act or refrain from acting in accordance with his duty or in the exercise of his functions in breach of his official duties shall constitute active corruption.

2. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that conduct of the type referred to in paragraph 1 is made a criminal offence.

Article 4

Assimilation

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that in its criminal law the descriptions of the offences referred to in Articles 2 and 3 committed by or against its Government Ministers, elected members of its parliamentary chambers, the members of its highest Courts or the members of its Court of Auditors in the exercise of their functions apply similarly in cases where such offences are committed by or against Members of the Commission of the European Communities, the European Parliament, the Court of Justice and the Court of Auditors of the European Communites respectively in the exercise of their duties.

2. Where a Member State has enacted special legislation concerning acts or omissions for which Government Ministers are responsible by reason of their special political position in that Member State, paragraph 1 may not apply to such legislation, provided that the Member State ensures that Members of the Commission of the European Communities are also covered by the criminal legislation implementing Articles 2 and 3.

3. Paragraphs 1 and 2 shall be without prejudice to the provisions applicable in each Member State concerning criminal proceedings and the determination of the competent court.

4. This Convention shall apply in full accordance with the relevant provisions of the Treaties establishing the European Communities, the Protocol on the Privileges and Immunities of the European Communities, the Statutes of the Court of Justice and the texts adopted for the purpose of their implementation, as regards the withdrawal of immunity.

Article 5

Penalties

1. Each Member State shall take the necessary measures to ensure that the conduct referred to in Articles 2 and 3, and participating in and instigating the conduct in question, is punishable by effective, proportionate and dissuasive criminal penalties, including, at least in serious cases, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition.

2. Paragraph 1 shall be without prejudice to the exercise of disciplinary powers by the competent authorities against national officials or Community officials. In determining the penalty to be imposed, the national criminal courts may, in accordance with the principles of their national law, take into account any disciplinary penalty already imposed on the same person for the same conduct.

Article 6

Criminal liability of heads of businesses

Each Member State shall take the necessary measures to allow heads of businesses or any persons having power to take decisions or exercise control within a business to be declared criminally liable in accordance with the principles defined by its national law in cases of corruption, as referred to in Article 3, by a person under their authority acting on behalf of the business.

Article 7

Jurisdiction

1. Each Member State shall take the measures necessary to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 where:

(a) the offence is committed in whole or in part within its territory;

(b) the offender is one of its nationals or one of its officials;

(c) the offence is committed against one of the persons referred to in Article 1 or a member of one of the European Community institutions referred to in Article 4 (1) who is at the same time one of its nationals;

(d) the offender is a Community official working for a European Community institution or a body set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities which has its headquarters in the Member State in question.

2. Each Member State may declare, when giving the notification provided for in Article 13 (2), that it will not apply or will apply only in specific cases or conditions one or more of the jurisdiction rules laid down in paragraph 1 (b), (c) and (d).

Article 8

Extradition and prosecution

1. Any Member State which, under its law, does not extradite its own nationals shall take the necessary measures to establish its jurisdiction over the offences it has established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4, when committed by its own nationals outside its territory.

2. Each Member State shall, when one of its nationals is alleged to have committed in another Member State an offence established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 and it does not extradite that person to that other Member State solely on the ground of his nationality, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution if appropriate. In order to enable prosecution to take place, the files, information and exhibits relating to the offence shall be transmitted in accordance with the procedures laid down in Article 6 of the European Convention on Extradition of 13 December 1957. The requesting Member State shall be

informed of the prosecution initiated and of its outcome.

3. For the purposes of this Article, the term 'national' of a Member State shall be construed in accordance with any declaration made by that State under Article 6 (1) (b) of the European Convention on Extradition and with paragraph 1 (c) of that Article.

Article 9

Cooperation

1. If any procedure in connection with an offence established in accordance with the obligations arising out of Articles 2, 3 and 4 concerns at least two Member States, those States shall cooperate effectively in the investigation, the prosecution and in carrying out the punishment imposed by means, for example, of mutual legal assistance, extradition, transfer of proceedings or enforcement of sentences passed in another Member State.

2. Where more than one Member State has jurisdiction and has the possibility of viable prosecution of an offence based on the same facts, the Member States involved shall cooperate in deciding which shall prosecute the offender or offenders with a view to centralizing the prosecution in a single Member States where possible.

Article 10

Ne bis in idem

1. Member States shall apply, in their national criminal laws, the ne bis in idem rule, under which a person whose trial has been finally disposed of in a Member State may not be prosecuted in another Member State in respect of the same facts, provided that if a penalty was imposed, it has been enforced, is actually in the process of being enforced or can no longer be enforced under the laws of the sentencing State.

2. A Member State may, when giving the notification referred to in Article 13 (2), declare that it shall not be bound by paragraph 1 of this Article in one or more of the following cases:

(a) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad took place in its own territory either in whole or in part; in the latter case this exception shall not apply if those facts took place partly in the territory of the Member State where the judgment was rendered;

(b) if the facts which where the subject of the judgment rendered abroad constitute an offence directed against the security or other equally essential interests of that Member State;

(c) if the facts which were the subject of the judgment rendered abroad were committed by an official of that Member State contrary to the duties of his office.

3. If a further prosecution is brought in a Member State against a person whose trial, in respect of the same facts, has been finally disposed of in another Member State, any period of deprivation of liberty served in the latter Member State arising from those facts shall be deducted from any sanction imposed. To the extent permitted by national law, sanctions not involving deprivation of liberty shall also be taken into account insofar as they have been enforced.

4. The exceptions which may be the subject of a declaration under paragraph 2 shall not apply if the Member State concerned in respect of the same facts requested the other Member State to bring the prosecution or granted extradition of the person concerned.

5. Relevant bilateral or multilateral agreements concluded between Member States and relevant declarations shall remain unaffected by this Article.

Article 11

Internal provisions

No provision in this Convention shall prevent Member States from adopting internal legal provisions which go beyond the obligations deriving from this Convention.

Article 12

Court of Justice

1. Any dispute between Member States on the interpretation or application of this Convention which it has proved impossible to resolve bilaterally must in an initial stage be examined by the Council in accordance with the procedure set out in Title VI of the Treaty on European Union with a view to reaching a solution. If no solution has been found within six months, the matter may be referred to the Court of Justice of the European Communities by one of the parties to the dispute.

2. Any dispute between one or more Member States and the Commission of the European Communities concerning Article 1, with the exception of point (c), or Articles 2, 3 and 4, insofar as it concerns a question of Community law or the Communities' financial interests, or involves members of officials of Community institutions of bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities, which it has proved impossible to settle through negotiation, may be submitted to the Court of Justice by one of the parties to the dispute.

3. Any court in a Member State may ask the Court of Justice to give a preliminary ruling on a matter concerning the interpretation of Articles 1 to 4 and 12 to 16 raised in a case pending before it and involving members or officials of Community institutions or bodies set up in accordance with the Treaties establishing the European Communities, acting in the exercise of their functions, if it considers that a decision on that matter is necessary to enable it to give judgment.

4. The competence of the Court of Justice provided for in paragraph 3 shall be subject to its acceptance by the Member State concerned in a declaration to that

effect made at the time of the notification referred to in Article 13 (2) or at any subsequent time.

5. A Member State making a declaration under paragraph 4 may restrict the possibility of asking the Court of Justice to give a preliminary ruling to those of its courts against the decisions of which there is no judicial remedy under national law.

6. The Statute of the Court of Justice of the European Community and its Rules of Procedure shall apply. In accordance with those Statutes, any Member State, or the Commission, whether or not it has made a declaration pursuant to paragraph 4, shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court of Justice in cases which arise under paragraph 3.

Article 13

Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the procedures laid down by their respective constitutional requirements for adopting this Convention.

3. This Convention shall enter into force ninety days after the notification, referred to in paragraph 2, by the last Member State to fulfil that formality.

4. Until the entry into force of this Convention, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2 or at any time thereafter, declare that this Convention, with the exception of Article 12 thereof, shall apply to it in its relationships with those Member States which have made the same declaration. This Convention shall become applicable in respect of the Member State that makes such a declaration on the first day of the month following the expiry of a period of ninety days after the date of deposit of its declaration.

5. A Member State that has not made any declaration as referred to in paragraph 4 may apply this Convention with respect to the other contracting Member States on the basis of bilateral agreements.

Article 14

Accession of new Member States

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.

2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.

3. Instruments of accession shall be deposited with the depositary.

4. This Convention shall enter into force with respect to any State acceding to it ninety days after the date of deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of the Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period of ninety days.

5. If this Convention has not yet entered into force when the instrument of accession is deposited, Article 13 (4) shall apply to acceding States.

Article 15

Reservations

1. No reservation shall be authorized with the exception of those provided for in Articles 7 (2) and 10 (2).

2. Any Member State which has entered a reservation may withdraw it at any time in whole or in part by notifying the depositary. Withdrawal shall take effect on the date on which the depositary receives the notification.

Article 16

Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.

2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations and any other notification concerning this Convention.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hand.

Done at Brussels, on the twenty-sixth day of May in the year one thousand nine hundred and ninety-seven in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

1) Ú. v. ES C 195, 25. 6. 1997, s. 2 – 11.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.